

УДК 347.23

Анатолій Бабаскін,

канд. юрид. наук,
старший науковий співробітник
Інституту держави і права імені В.М. Корецького
Національної академії наук України

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДОСТРОКОВОГО ПОВЕРНЕННЯ СПОЖИВЧОГО КРЕДИТУ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

У статті автором розглядаються проблеми правового регулювання права споживача на дострокове повернення споживчого кредиту. На підставі аналізу норм Закону України «Про споживче кредитування», Директиви Європейського парламенту та Ради 2008/48/ЄС від 23 квітня 2008 року «Про кредитні угоди для споживачів та про скасування Директиви Ради 87/102/ЄС», практики її імплементації в країнах ЄС автором сформульовані висновки щодо можливих напрямів удосконалення правового регулювання права споживача на дострокове повернення споживчого кредиту.

Ключові слова: кредит, споживчий кредит, кредитний договір, договір про споживчий кредит, право на дострокове повернення споживчого кредиту.

Постановка проблеми. Норми параграфів 1, 2 глави 71 Цивільного кодексу України не надають позичальнику за кредитним договором права на дострокове повернення кредиту. Стаття 1049 вказаного Кодексу надає позичальнику право на дострокове повернення лише безпроцентної позики, якщо інше не встановлено договором. Однак кредит відрізняється від позики, зокрема, тим, що він, як правило, завжди є оплатним та надається кредитодавцем за рахунок залучених коштів. Останнє залучаються кредитодавцем на оплатній та строковій основі. За цих умов кредитодавець може бути не зацікавлений у достроковому поверненні кредиту позичальником. Останнє спричинене тим, що дострокове повернення кредиту зменшує розмір кредитної маржі кредитодавця від надання кредиту, оскільки за законом він не має права на дострокове повернення залучених коштів (наприклад, за договором банківського вкладу або договором міжбанківського кредиту). У зв'язку з вказаним у питанні щодо дострокового повернення кредиту або його частини сторонам кредитного договору слід керуватись нормами статті 525 Цивільного кодексу України, які встановлюють, що одностороння зміна зобов'язання не допускається, якщо інше не встановлено договором або законом. Прикладом, коли право на дострокове повернення кредиту встановлено законом, є стаття 16 Закону України «Про споживче кредитування». Згідно з нормами вказаного Закону споживач має право в будь-який час повністю або частково достроково повернути споживчий кредит у тому числі шляхом збільшення суми періодичних платежів. Якщо споживач скористався правом повернення споживчого кредиту шляхом збільшення суми періодичних платежів, кредитодавець зобов'язаний здійснити відпо-

відне коригування зобов'язань споживача у бік їх зменшення та на вимогу споживача надати йому новий графік платежів. У разі дострокового повернення споживчого кредиту споживач сплачує кредитодавцю проценти за користування кредитом та вартість усіх послуг, пов'язаних з обслуговуванням та погашенням кредиту, за період фактичного користування кредитом. При цьому закон забороняє кредитодавцю: а) відмовляти споживачу в прийнятті платежу у разі дострокового повернення споживчого кредиту; б) встановлювати споживачу будь-яку плату, пов'язану з достроковим поверненням споживчого кредиту. Умова договору про споживчий кредит, що передбачає сплату споживачем будь-якої плати у разі дострокового повернення споживчого кредиту, є нікчемною. На думку О. О. Вишневецького, завдяки наявності у споживача такого права, кредитодавці лишилися змоги за допомогою завищених штрафних санкцій або іншої комісії, зборів лишити споживача права на дострокове повернення кредиту [1, с. 150].

На думку К. Ю. Молодіко, закріплення за споживачем вказаного права зумовлено тим, що для останнього, з огляду на дисконтування грошового потоку, дострокове повернення кредиту може бути більш вигідним, ніж виконання зобов'язань згідно з умовами укладеного договору [2]. У свою чергу, імперативна заборона на отримання кредитодавцем додаткової плати за дострокове повернення споживчого кредиту зумовлена захистом інтересів споживача як більш слабкої сторони у договорі про споживчий кредит. Говорячи про вказану додаткову плату, слід зазначити, що Закон України «Про споживче кредитування» та Закон України «Про захист прав споживачів» не розкривають зміст вказаного поняття. На підставі аналізу норм

Закону України «Про споживче кредитування» [3] можна дійти висновку, що під вказаною додатковою платою слід розуміти будь-які збори, проценти, комісії, платежі тощо, з якими умови договору пов'язують реалізацію права споживача на дострокове повернення споживчого кредиту або його частини.

При цьому виникає й інше питання: наскільки зазначена заборона враховує майнові інтереси кредитодавця у ракурсі потреби збереження балансу прав та інтересів сторін договору. Зрозуміло, що кредитодавець, пропонуючи споживачу річну процентну ставку по кредиту, об'єктивно має враховувати не тільки собівартість власної фінансової послуги, а й рівень процентних ставок за споживчими кредитами в цілому на кредитному ринку, рівень кредитного ризику, наявне забезпечення тощо. Розраховуючи вартість власного кредитного продукту, кредитодавець має зробити це таким чином, щоб покрити свої витрати та отримати прибуток. Зрозуміло, що з огляду на строковість споживчого кредиту такий розрахунок кредитодавця має враховувати, зокрема, строк користування споживчим кредитом за договором. Як наслідок цього навіть обчислення кредитодавцем річної процентної ставки має базуватися на припущенні, що договір про споживчий кредит залишається дійсним протягом погодженого сторонами строку та що кредитодавець і споживач виконують свої обов'язки на умовах та у строки, визначені в договорі (ч. 3 ст. 9 Закону України «Про споживче кредитування»). Відповідно до цього операція з надання споживчого кредиту може бути прибутковою для кредитодавця за умови, якщо споживач буде користуватись споживчим кредитом протягом встановленого договором строку. Тому у разі дострокового повернення споживчого кредиту споживачем об'єктивно може виникнути ситуація, за якої кредитодавець не отримує прибутку від здійснення кредитної операції, на який він розраховував, або навіть буде отримано збиток. Зрозуміло, що вказана ситуація є неприпустимою для абсолютної більшості кредитних установ, які надають споживчі кредити за рахунок залучених коштів. У зв'язку із вказаним, задля дотримання вимог законодавства про захист прав споживачів та уникнення можливих збитків кредитодавці вимушені враховувати вказаний кредитний ризик та нейтралізувати його дію шляхом завищення річної процентної ставки за споживчим кредитом. Отже, надмірний захист прав споживача з боку законодавця може мати для споживача не тільки позитивні наслідки.

Стан наукового дослідження. До науковців, які досліджували правове регулювання відносин сторін кредитного договору у сфері споживчого кредитування, можна віднести І. А. Безклубого, В. В. Вітрянського, Л. Г. Єфімову, С. М. Лепех, О. Я. Курбатова, Л. П. Оплачко, В. Я. Погребняка, І. С. Сарнакова, Є. О. Суханова, С. К. Соломіна та багатьох інших. Однак абсолютна більшість наукових досліджень проводилася на підставі аналізу раніше чинних норм Закону України «Про захист прав споживачів»

та проекту Закону України «Про споживче кредитування» [4]. Зазначене свідчить про необхідність подальшої активізації наукових досліджень вищевказаної проблематики.

Метою цієї статті є наукове дослідження правового регулювання права споживача на дострокове повернення споживчого кредиту та формулювання на підставі цього пропозицій щодо вдосконалення чинного законодавства України.

Виклад основного матеріалу дослідження.

З огляду на норми Цивільного кодексу України, недоотримання кредитодавцем доходів у разі дострокового повернення споживачем кредиту є таким різновидом збитків, як упущена вигода (ст. 22 ЦК України). Однак стягнення таких збитків можливе лише у результаті порушення цивільного зобов'язання, а воно в цьому разі відсутнє. У свою чергу, згідно з частиною 4 статті 1166 Цивільного кодексу України шкода, завдана правомірними діями, відшкодовується лише у випадках, встановлених вказаним Кодексом або іншим законом. Крім того, умови договору про споживчий кредит, які обмежують права споживача порівняно з правами, встановленими вказаним Законом, є нікчемними (частини 2 статті 12 Закону України «Про споживче кредитування»).

З огляду на це, для вирішення проблеми відшкодування втрат кредитодавців, які виникають у разі дострокового повернення споживчого кредиту, потрібно не тільки виключення із закону усіх імперативних норм, що забороняють встановлювати в договорі додаткову плату за дострокове повернення споживчого кредиту, а й внесення до Закону України «Про споживче кредитування» норм, які б дозволяли кредитодавцю отримувати таку додаткову плату. Зазначимо, що до аналогічного висновку, аналізуючи російське цивільне законодавство, дійшов О. Я. Курбатов [5].

Говорячи про можливість сплати компенсацій за дострокове повернення споживчого кредиту, слід звернути увагу на те, яким чином зазначене питання вирішується у законодавстві ЄС та законодавстві європейських країн.

Інститут права на дострокове повернення споживчого кредиту (повного або часткового) отримав свій подальший розвиток у статті 16 Директиви Європейського парламенту та Ради Європейського союзу 2008/48/ЄС від 23 квітня 2008 року «Про кредитні угоди для споживачів та про скасування Директиви Ради 87/102/ЄС» (далі – Директива 2008/48/ЄС) [6], а його норми були імплементовані у законодавство багатьох європейських країн (наприклад, Німеччина, Португалія, Польща, Чехія, Швейцарія, Франція) [7]. Реалізація споживачем права на дострокове повернення споживчого кредиту за законодавством європейських країн здебільшого обумовлюється лише вимогою щодо завчасного надання кредитодавцю повідомлення споживача про дострокове повне або часткове повернення кредиту. Прикладом цього є законодавство Великобританії

(розділ 94 Закону «Про споживчий кредит», 1974р.) [8]. Максимальний строк такого повідомлення, як правило, обмежується законом. Наприклад, згідно із законодавством Німеччини такий строк не може перевищувати один місяць (абз. 2 пар. 500 ГЦУ) [9], а у Великобританії такий строк становить 28 календарних днів, якщо більший строк не вказаний у повідомленні споживача (розділ 94 Закону Великобританії «Про споживче кредитування» (1974р.) [10]. Наявність у законодавстві європейських країн вимог щодо вищевказаного строку зумовлена тим, що, надаючи споживчі кредити за рахунок залучених коштів, кредитордавець повинен мати змогу завчасно планувати повернення таких коштів власним кредиторам або їх використання в інших фінансових операціях. На відміну від вищевказаного, в Україні обов'язок споживача щодо повідомлення кредитордавця про намір дострокового повернення споживчого кредиту може бути встановлений лише договором (ч. 1 ст. 16 Закону України «Про споживче кредитування»). В окремих країнах закон також встановлює мінімальну суму коштів, яка може бути повернута споживачем у разі дострокового повернення частини споживчого кредиту (наприклад, ст. L 311-29 Споживчого кодексу Франції) [11]. Встановлення такого обмеження, як правило, спрямоване на зменшення великої кількості дрібних платежів з боку споживача, які ускладнюють кредитордавцю облік заборгованості за договором та значно ускладнюють планування подальшого використання таких коштів.

Зазначимо, що Директива 2008/48/ЄС розглядає право споживача на дострокове повернення кредиту не просто як визнання певного права споживача, а як визнання права споживача на дострокове повернення з пропорційним зменшенням ціни кредиту. При цьому, коли встановлюється розмір пропорційного зменшення загальних витрат на кредит, таке зменшення стосується процентних платежів та витрат на залишкову тривалість угоди (ч. 1 ст. 16 Директиви 2008/48/ЄС).

Оскільки норми Директиви 2008/48/ЄС спрямовані на забезпечення збалансованого підходу щодо прав та обов'язків сторін, наскільки це можливе у відносинах споживчого кредитування, вищевказаному праву споживача кореспондує право кредитора на отримання справедливої та обґрунтованої компенсації можливих витрат, безпосередньо пов'язаних із достроковим погашенням кредиту, за умови якщо дострокове погашення проводиться стосовно періоду, для якого було зафіксовано позичкову ставку.

Слід зазначити, що в цьому разі: а) йдеться саме про компенсацію, а не про штрафні санкції, оскільки у разі дострокового повернення кредиту споживачем відсутнє порушення договірних зобов'язань з боку споживача; б) компенсація не стосується ситуації відмови споживача від договору споживчого кредиту (ст. 15 Закону України «Про споживче кредитування»).

Закріплюючи право кредитордавця на отримання справедливої та обґрунтованої компен-

сації, законодавство ЄС певним чином обмежує максимальні суми такої компенсації. Це робиться через встановлення залежності розміру компенсації від: а) тривалості часового періоду між достроковим погашенням та погодженим припиненням кредитної угоди – не більш 1% від суми достроково погашеного кредиту, якщо період часу між достроковим погашенням та погодженим припиненням кредитної угоди перевищує 1 рік, та 0,5% від суми достроково погашеного кредиту, якщо період часу між достроковим погашенням та погодженням припиненням кредитної угоди не перевищує 1 рік (ч. 2 ст. 16 Директиви 2008/48/ЄС); б) шляхом встановлення граничного розміру компенсації у вигляді суми відсотків, яку споживач мав би сплатити протягом періоду між достроковим погашенням та погодженою датою припинення кредитної угоди (ч. 2, 5 ст. 16 Директиви 2008/48/ЄС). Крім того, Директива 2008/48/ЄС встановлює випадки, коли вищевказана компенсація не сплачується (погашення було здійснено згідно зі страховою угодою, яка передбачає гарантію погашення кредиту; у разі кредиту у формі овердрафту; якщо погашення відбувається стосовно періоду, для якого не зафіксовано позичкову ставку), та надає право державам-членам встановити в законодавстві правило, згідно з яким компенсація може вимагатися лише у разі, якщо сума дострокового погашення перевищує граничний рівень, визначений національним законодавством. Такий рівень не перевищує 10 000 євро протягом будь-якого періоду у 12 місяців. У виняткових випадках кредитордавець може вимагати більшої суми компенсації, якщо зможе довести, що сума збитків, завданих йому достроковим погашенням, перевищує суму, встановлену в частині 2 вказаної Директиви. У такому разі збитки визначаються у вигляді різниці між узгодженою відсотковою ставкою та відсотковою ставкою, за якою кредитор може надати позику в сумі, яку було достроково погашено, на ринку на момент дострокового погашення з урахуванням впливу дострокового погашення на адміністративні витрати (ч. 3, 4 ст. 16 Директиви 2008/48/ЄС).

Прикладом імплементації норм статті 16 Директиви 2008/48/ЄС у законодавство європейських країн є стаття L 311-22 Споживчого кодексу Франції. Згідно з останньою, якщо сума дострокового погашення перевищує встановлений декретом поріг, кредитор може вимагати, щоб відшкодування не перевищувало 1% від суми кредиту, що підлягає достроковому погашенню, якщо час між достроковим погашенням і датою закінчення кредитного договору перевищує один рік. Якщо період не перевищує одного року, відшкодування не може перевищувати 0,5% від суми кредиту, що підлягає поверненню заздалегідь. У жодному разі можливе відшкодування не повинно перевищувати суми відсотків, які позичальник виплатив би в період між достроковим погашенням і датою припинення, що була узгоджена у кредитному договорі [12]. У свою чергу, стаття L 311-14 вказаного Кодексу визначає такий поріг

у розмірі 10 000 євро протягом дванадцяти місяців [13]. Іншими прикладами імплементації вищевказаних норм статті 16 Директиви 2008/48/ЄС є цивільне законодавство Німеччини (пар. 502 ГЦУ) [14] та законодавство про захист прав споживачів Великобританії. Розділ 95а Закону Великобританії «Про споживче кредитування (1974р.)» встановлює, що кредитор має право на отримання компенсації, якщо сума дострокового платежу споживача перевищує 8 000 фунтів стерлінгів або якщо більше одного такого платежу здійснюється за будь-який 12-місячний період, а загальна сума таких платежів перевищує 8 000 фунтів стерлінгів. Сума компенсації має бути справедливою, об'єктивно обґрунтованою та не повинна перевищувати того, що менше: а) відповідного відсотку від суми платежу – 1 %, коли період із дати, коли боржник здійснює згідно із законом дострокове повернення кредиту, до встановленої договором дати погашення заборгованості становить більше одного року або 0,5%, якщо цей період дорівнює або є меншим одного року; б) загальна сума відсотків, яка була би виплачена боржником за угодою в період із дати, коли боржник згідно із законом здійснить достроковий платіж, до дати, встановленої угодою, для погашення заборгованості [15].

Висновки

Підхід Директиви 2008/48/ЄС до права кредитодавця на отримання справедливої та обґрунтованої компенсації можливих витрат, безпосередньо пов'язаних із достроковим погашенням кредиту, в цілому є раціональним та таким, що може бути запозичений в українське законодавство. Однак таке запозичення має враховувати економічні реалії України, які істотно відрізняються від загальноєвропейських. Зазначене вимагає, перш за все, врахування рівня наявних в Україні процентних ставок за споживчими кредитами, що має істотне значення для встановлення розміру можливих компенсацій кредитодавцям. Задля дотримання балансу інтересів споживачів та кредитодавців вважаємо за доцільне запропонувати такі зміни до Закону України «Про споживче кредитування»: а) встановити обмеження розміру мінімальної суми часткового дострокового повернення споживачем споживчого кредиту, встановивши його у сумі не менше 5 процентів від розміру отриманого споживчого кредиту. Інше може бути встановлено договором. Запровадження цієї пропозиції також вимагає внесення відповідних змін до абзацу 1 частини 3 статті 16 Закону України «Про споживче кредитування», яка на цей час імперативно забороняє кредитором відмовляти споживачу в прийнятті платежу у разі дострокового повернення споживчого кредиту незалежно від розміру суми, що достроково повертається; б) встановити в частині 1 статті 16 Закону України «Про споживче кредитування», що споживач має право повернути повністю або частково споживчий кредит за умови попереднього надання кредитодавцю повідомлення про дострокове повне

або часткове повернення споживчого кредиту. Форма та порядок надання вказаного повідомлення визначається договором. Повідомлення споживача має бути надано кредитодавцю не пізніше ніж за 15 календарних днів до дати дострокового повного або часткового повернення споживчого кредиту. Інше може бути встановлено договором або законом; в) встановити право кредитодавця на отримання справедливої та обґрунтованої компенсації можливих витрат, безпосередньо пов'язаних із достроковим поверненням кредиту, за умови якщо дострокове повернення проводиться стосовно періоду, в який діяла фіксована річна процентна ставка за споживчим кредитом. Компенсація може вимагатися кредитодавцем за умови, якщо сума дострокового погашення кредиту споживачем перевищує еквівалент 5 000 євро за офіційним курсом Національного банку України на дату погашення протягом будь-якого періоду у 12 місяців. Розмір компенсації становить двадцять процентів від суми процентів, яку споживач мав би сплатити протягом періоду часу між достроковим поверненням кредиту або його частини та датою повернення кредиту або його частини згідно з договором про споживчий кредит. Зазначена компенсація не стягується у разі відмови споживача від договору про споживчий кредит, за кредитами овердрафт, за відновлювальними (револьверними) кредитами, а також у інших випадках, встановлених договором. З огляду на вказане, а також на високий для України грошовий поріг для отримання права на вищевказану компенсацію, більшість дрібних за сумою споживчих кредитів не будуть взагалі підпадати під дію запропонованих норм; г) внести зміни до частини 3 статті 16 Закону України «Про споживче кредитування», виключивши з тексту закону абзац 2 частини 3 вказаної статті Закону, норми якого імперативно забороняють встановлювати плату, пов'язану з достроковим поверненням споживчого кредиту, та встановлюють нікчемність відповідної умови договору про споживчий кредит; д) внести зміни до статті 9 Закону України «Про споживче кредитування» щодо встановлення обов'язку кредитодавця надавати споживачеві інформацію про право кредитора на компенсацію та спосіб, у який така компенсація буде встановлена, а також внесення інформації щодо права кредитодавця на отримання вищевказаної компенсації до розділу 3 Додатку 1 Закону України «Про споживче кредитування» «Паспорт споживчого кредиту. Інформація, яка надається споживачу до укладення договору про споживчий кредит (Стандартизована форма).

Список використаних джерел:

1. Вишне夫斯基 А. А. Современное банковское право: банковско-клиентские отношения: Сравнительно-правовые очерки / А. А. Вишне夫斯基. – М.: Статут, 2013. – 349с.
2. Молодыко К. Ю. О справедливом балансе интересов сторон в потребительском кредитовании / К. Ю. Молодыко [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://отрасли-права.pdf/article/9209>.

3. Про споживче кредитування :Закон України від 15.11.2016 № 1734-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2017. – № 1. – С. 6. – Ст. 2.

4. Про споживче кредитування : Проект Закону України від 23.03.2015 № 2455. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=54521.

5. Курбатов А. Я. Правовые проблемы потребительского кредитования / А. Я. Курбатов // Банковское право. – 2007. – № 3. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://pandia.ru/text/77/31/213.php>.

6. Директива Европейского Парламента та Ради Європейського Союзу 2008/48/ЄС від 23 квітня 2008 року «Про кредитні угоди для споживачів та про скасування Директиви Ради 87/102ЄС». [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/994_b19.

7. Митяй Е. Д. К вопросу о соответствии норм законодательства Украины, регулирующих потребительское кредитование, нормам банковского законодательства ЕС. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://intkonf.org/mitay-ed-k-voprosu-o-sootvetstvii-norm-zakonodatelstva-ukrainyi-reguliruyuschih-potrebitelskoe-kreditovanie-normam-bankovskogo-zakonodatelstva-es/>.

8. Consumer Credit Act 1974. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1974/39/section/94>.
<http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1974/39/section/95A>.

9. Bürgerliches Gesetzbuch. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.gesetze-im-internet.de/bgb/_500.html.

10. Consumer Credit Act 1974. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1974/39/section/94>.

11. Code de la consommation [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.legifrance.gouv.fr/affichCodeArticle.do?idArticle=LEGIARTI000006292421&cidTexte=LEGITEXT000006069565&dateTexte=20100215>.

12. Там саме. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.legifrance.gouv.fr/affichCodeArticle.do?cidTexte=LEGITEXT000006069565&idArticle=LEGIARTI000006292413>.

13. Там саме. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.legifrance.gouv.fr/affichCodeArticle.do;jsessionid=C43998756924D352FBFAA715494E1CF.tpdila20v_1?cidTexte=LEGITEXT000006069565&idArticle=LEGIARTI000023527596&dateTexte=20170831&categorieLien=cid.

14. Bürgerliches Gesetzbuch. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.gesetze-im-internet.de/bgb/_502.html.

15. Consumer Credit Act 1974. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.legislation.gov>.

В статье автором рассматриваются проблемы правового регулирования права потребителя на досрочный возврат потребительского кредита. На основании анализа норм Закона Украины «О потребительском кредитовании», Директивы Европейского парламента и Совета 2008/48/ЕС от 23 апреля 2008 года «О кредитных соглашениях для потребителей и об отмене Директивы Совета 87/102ЕС», практики ее имплементации в странах ЕС автором сформулированы выводы относительно возможных направлений совершенствования правового регулирования права потребителя на досрочный возврат потребительского кредита.

Ключевые слова: кредит, потребительский кредит, кредитный договор, договор о потребительском кредите, право на досрочный возврат потребительского кредита.

In the article the author considers the problems of the legal regulation of the consumer's right to early repayment of consumer credit. Based on the analysis of the provisions of the Law of Ukraine "On Consumer Crediting", Directive 2008/48/EC of the European Parliament and of the Council of April 23, 2008 "On Credit Agreements for Consumers and on the Abolition of Council Directive 87/102EC", the implementation practices of its implementation in the EU countries, the author formulated conclusions regarding possible directions for improving the legal regulation of the consumer's right to early repayment of consumer credit.

Key words: credit, consumer credit, loan agreement, consumer loan agreement, right to early repayment of consumer credit.

